

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **PharmExport s.r.o.**, IČ 29373255
sídlem U Vlečky 1046, 664 42 Modřic
zastoupený advokátem Mgr. Luďkem Nývlttem
sídlem Štefánikova 131/61, 612 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2019, č. j. 16639/19/5300-21444-712262

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 12. 7. 2019 doručenou zdejšímu soudu téhož dne se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2019, č. j. 16639/19/5300-21444-712262 (dále

jen „napadené rozhodnutí“), ve kterém žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební výměr Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj, územního pracoviště Brno IV (dále jen „správce daně“) ze dne 8. 3. 2017, č. j. 911400/17/3003-52521-711772 (dále jen „platební výměr“).

2. Platebním výměrem byl žalobci za zdaňovací období březen 2016 vyměřen nadměrný odpočet ve výši 1 266 673 Kč na dani z přidané hodnoty dle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v předmětném zdaňovacím období (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“).

II. Obsah žaloby

3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu a právního posouzení věci žalovaným, čímž došlo k porušení § 3 správního řádu a čl. 36 Listiny základních práv a svobod garantujícího spravedlivý proces.
4. Dále má žalobce za to, že dostatečně prokázal naplnění hmotněprávních a formálních podmínek nároku na odpočet daně z přidané hodnoty dle § 72 a 73 zákona o dani z přidané hodnoty, zejména faktické přijetí zdanitelných plnění od svého dodavatele a následně použití tohoto plnění pro uskutečnění ekonomické činnosti. Prokázal rovněž veškeré relevantní skutečnosti tak, jak je v daňovém řízení tvrdil.
5. Odmítl tvrzení žalovaného o ztrátě důkazní hodnoty předložených dokladů správci daně. Dané doklady nemohly vyvolat důvodné pochybnosti správce daně vedoucí k přenosu důkazního břemene zpět na žalobce. Také další skutečnosti (neuvedení uskutečnění předmětných zdanitelných plnění dodavatelem žalobce, společností WebCash s.r.o., nemožnost ověřit si uskutečnění zdanitelného plnění u této společnosti, existenci této společnosti v likvidaci nebo její prohlášení za nespolehlivého plátce) nemohly vést ke vzniku důvodných pochybností u správce daně. Tento postup žalovaného považuje za protiprávní připsování odpovědnosti za jednání třetí osoby. Daňové orgány tak činí žalobce odpovědným za jednání třetí osoby.
6. Žalobcem navrhované důkazy byly správcem daně odmítnuty nebo hodnoceny selektivně bez vzájemných souvislostí, a to v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Poukázal také na čestné prohlášení pana B. o obchodní spolupráci mezi žalobcem a společností WebCash s.r.o., přičemž pan B. byl jednatelem této společnosti až do 21. 8. 2015. V této souvislosti argumentoval přesvědčením o oprávněnosti pana B. jednat za společnost WebCash s.r.o. v době uskutečnění obchodních transakcí, které jsou v dané věci zpochybňovány. Nelze opomenout ani vyjádření jednatelky žalobce k této obchodní spolupráci. Podle žalobce byla řádně vysvětlena také existence dvojí verze daňových dokladů, a to přepočítáním elektronického účetnictví vedeného v eurech na české koruny ze strany účetní žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se k žalobnímu návrhu vyjádřil podáním ze dne 19. 8. 2019, v němž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
8. Blíže žalovaný uvedl neprokázání faktického přijetí zdanitelného plnění v deklarované výši od dodavatele WebCash s.r.o. Naopak je přesvědčen, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Zjištěné skutečnosti (nemožnost ověřit uskutečnění zdanitelného plnění u tohoto dodavatele, jeho prohlášení za nespolehlivého plátce, dvojí verze daňových

dokladů) založily důvodné pochybnosti o souladu údajů deklarovaných na daňových dokladech se skutečností. K vysvětlení dvojí verze dokladů poukázal naopak na další vzniknuvší pochybnosti spojené s tím, zda účetní žalobce mohla vystavovat daňové doklady i za dodavatele a disponovala jeho razítkem.

IV. Replika žalobce

9. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 3. 9. 2019, v níž nesouhlasil s argumentací žalovaného a zopakoval svá tvrzení uvedená již v žalobním návrhu.

V. Jednání

10. Na nařízeném jednání konaném dne 29. 9. 2021 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce explicitně poukázal na své tvrzení o změně náhledu žalovaného na danou věc, kdy nejprve rozporoval existenci samotného plnění, zatímco až ve svém vyjádření k žalobnímu návrhu toto upravil na zpochybnění poskytnutí předmětného plnění od společnosti WebCash s.r.o.

VI. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud v Brně přezkoumal na základě včas podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
12. Spornou otázkou v projednávané věci je to, zda žalobce naplnil hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně z přidané hodnoty vyplývající z ustanovení § 72 a § 73 zákona o dani z přidané hodnoty.
13. Žalobce brojí proti závěru správce daně o neprokázání přijetí zdanitelného plnění a také proti způsobu přenesení důkazního břemene ze strany správce daně zpět na žalobce.
14. Ze správního spisu lze pro nyní projednávanou věc konstatovat následující rozhodné skutečnosti. Dne 26. 5. 2016 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2016. V průběhu daňové kontroly správce daně zjistil několik skutečností. Společnost WebCash s.r.o. (deklarovaný dodavatel žalobce) neuvedla ve svém přiznání k dani z přidané hodnoty zdanitelná plnění, které žalobce deklaroval jako přijaté plnění a které uvedl ve svém daňovém přiznání; žalobcem byly předloženy dvojí faktury vystavené tímto dodavatelem (s identickým evidenčním číslem, avšak s cenou přepočtenou do jiné měny a s opravenými čísly dodacích listů, na které faktury odkazují) a tento dodavatel byl označen za nespolehlivého plátce. Správce daně proto výzvou k prokázání skutečností ze dne 8. 9. 2016, č. j. 3825514/16/3004-60556-705707, žalobce vyzval k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění, které od dodavatele WebCash s.r.o. obdržel. Své pochybnosti odůvodnil právě těmito zjištěními. Žalobce reagoval předložením rámcové kupní smlouvy k dodávkám zboží, poukázal na sdělení své jednatelky ohledně spolupráce s dodavatelem WebCash s.r.o., jakož i na prohlášení pana B. potvrzující spolupráci mezi oběma společnostmi. Správci daně však pochybnosti o přijetí deklarovaného zboží (zdanitelného plnění) nadále zůstaly, neboť pan

B. v době realizace tohoto plnění již nebyl jednatelem společnosti WebCash s.r.o. (tímto jednatelem byl do 21. 8. 2015, zatímco se dané obchody měly uskutečnit v březnu 2016). K předloženým daňovým dokladům, které byly vystavené společností DARS Praha s.r.o. se nijak blíže nevyjádřil, a faktury od dodavatele WebCash s.r.o. byly předloženy ve dvojím vyhotovení. Z těchto důvodů správce daně žalobci neuznal uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v celkové výši 769 139,80 Kč. Výsledkem daňové kontroly tak bylo vydání platebního výměru na nadměrný odpočet ve výši 1 266 673 Kč (namísto původně žalobcem deklarované výše 2 035 813 Kč).

15. Proti platebnímu výměru žalobce podal odvolání odůvodněné shodně jako nyní projednávaný žalobní návrh. Žalovaný však odvolacím důvodům nepřisvědčil a odvolání s podobnou argumentací, kterou uvedl správce daně, napadeným rozhodnutím zamítl. Nadto poukázal na skutečnost, že obsah prohlášení pana B. je v rozporu s jinými zjištěními, která vyšla v průběhu daňového řízení najevo (např. je uvedena hotovostní úhrada dodávek, i když je na všech fakturách uvedena úhrada převodem), v důsledku čehož má oprávněné pochybnosti o jeho pravdivosti a věrohodnosti. Podpisy na vystavených fakturách, které měl dle žalobce vystavovat pan B. jako bývalý jednatel žalobce, se neshodují s podpisem na tomto prohlášení. Ve vztahu k dvojím fakturám zdůraznil, že se jedná o faktury přijaté a nemá vysvětlení pro to, jak mohla účetní žalobce zasáhnout do jejich znění, byť jen přepočtem na jinou měnu. Obě znění faktur byly opatřeny razítkem dodavatele, což v žalovaném vyvolává dojem, že účetní žalobce mohla vystavovat daňové doklady za žalobce i dodavatele.
16. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že daňový subjekt má jednak povinnost daň přiznat (břemeno tvrzení) a jednak povinnost toto své tvrzení prokázat (břemeno důkazní). Svá tvrzení daňový subjekt prokazuje zejména svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-65, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-19, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, nebo ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124).
17. Dle § 92 odst. 2 daňového řádu správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Povinností daňového subjektu je dle § 92 odst. 3 daňového řádu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Podle § 92 odst. 4 daňového řádu, pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence. Správce daně naopak dle § 92 odst. 5 daňového řádu prokazuje oznámení vlastních písemností; skutečnosti rozhodné pro užití právní domněnky nebo právní fikce; skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem; skutečnosti rozhodné pro posouzení skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti; skutečnosti rozhodné pro uplatnění následku za porušení povinnosti při správě daní.
18. Ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně lze shrnout tak, že daňový subjekt je povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Daňový subjekt prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy. Správce daně však může vyjádřit pochybnosti

ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. Správce daně nemá povinnost prokázat, že doklady předložené daňovým subjektem jsou v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí tyto doklady nevěrohodnými, neúplnými, neprůkaznými nebo nesprávnými. Správce daně je povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost předkládaných dokladů a jiných povinných záznamů ve vztahu k předmětnému účetnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím a evidencemi (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publ. pod č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 18. 1. 2012, č. j. 1 Afs 75/2011-62, nebo ze dne 12. 2. 2015, č. j. 9 Afs 152/2013-49). Správce daně samozřejmě není oprávněn daňový subjekt vyzvat k prokázání čehokoli, ale pouze k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95). Odkázat lze také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 34/2017-71, či ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66.

19. Dle § 72 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je plátce daně oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování plnění uvedených pod písm. a) až e) tohoto ustanovení. Dle písm. a) tohoto ustanovení se jedná o účel uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.
20. Pro uplatnění nároku na odpočet daně musí být splněny podmínky uvedené v § 73 zákona o dani z přidané hodnoty. Dle § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty je plátce povinen předložit daňový doklad se zákonem stanovenými náležitostmi, aby mu mohl být přiznán nárok na odpočet daně.
21. Prokazování přijetí zdanitelného plnění je samozřejmě prvotně záležitostí dokladovou (formální), současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním (splnění hmotněprávních podmínek). To znamená, že ani doklad se všemi požadovanými náležitostmi a evidence jako taková nemůže být použit jako důkaz o uskutečnění obchodního případu v něm deklarovaného, pokud není prokázáno, že k jeho uskutečnění fakticky došlo. Jestliže tedy není prokázáno, že zdanitelné plnění bylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu (srov. nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99, publ. jako N 73/22 SbNU 131, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2014, č. j. 8 Afs 55/2013-45, či ze dne 11. 12. 2013, č. j. 9 Afs 75/2012-32).
22. Jestliže shledá správce daně, že nejsou naplněny již primární hmotněprávní podmínky pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, je tato skutečnost postačující k odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.
23. Aby tedy žalobce mohl nárokovat odpočet daně, musel by unést důkazní břemeno ohledně svého tvrzení, že předmětné plnění dodal deklarovaný dodavatel a že předmětné plnění dále použil v rámci své ekonomické činnosti.

24. Dle žalobce správce daně neprokázal existenci „vážných a důvodných pochyb“ o věrohodnosti průkaznosti či správnosti žalobcem předložených účetních záznamů. Soud však s názorem žalobce nesouhlasí, neboť z rekapitulace daňového řízení provedené zdejší soudem výše vyplývají vážné a důvodné pochybnosti správce daně zcela jasně. Konkrétně lze poukázat na to, že společnost WebCash s.r.o. jako dodavatel předmětného plnění (léčivých prostředků), z něhož žalobce požadoval nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, toto plnění poskytnuté žalobci neuvedla ve svém daňovém přiznání, ani z tohoto plnění neodvedla příslušnou daň. K tomu žalobce předložil dvojí verzi faktur vystavených tímto dodavatelem. Obě verze se lišily v měně uvedené na fakturách a v číslech dodacích listů. Další skutečností odůvodňující pochybnosti správce daně bylo to, že společnost WebCash s.r.o. byla prohlášena za nespolehlivého plátce. Právě tyto skutečnosti správce daně uvedl ve výzvě k prokázání skutečností ze dne 8. 9. 2016, č. j. 3825514/16/3004-60556-705707, v níž žalobce vyzval k prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z plnění od dodavatele WebCash s.r.o. Prostřednictvím uvedené výzvy k prokázání skutečností tak došlo k přenosu důkazního břemene zpět na žalobce v souladu s výše citovanou judikaturou správních soudů. Zdejší soud proto shledal za nedůvodnou námitku žalobce brojící proti přenosu důkazního břemene zpět na něj.
25. Pokud jde o následné prokázání oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, soud se ztotožnil s hodnocením daňových orgánů, že ani po této výzvě k prokázání skutečností žalobce nevyvrátil pochybnosti daňových orgánů a neprokázal faktické uskutečnění plnění od společnosti WebCash s.r.o. Žalobce v průběhu daňového řízení dostatečně nevysvětlil dvojí verzi předložených faktur od svého dodavatele, přičemž lze souhlasit s daňovými orgány v tom, že je podivné, pokud účetní žalobce disponovala razítkem tohoto dodavatele a mohla vyhotovovat jeho jménem faktury pro žalobce. Další předložené daňové doklady souvisely s jinými subjekty, s nimiž byl žalobce v obchodním styku, ani nemohly prokázat dodání předmětného zboží žalobci ze strany dodavatele WebCash s.r.o. Věrohodnost prohlášení pana B. ze dne 12. 9. 2016 potvrzující spolupráci mezi žalobcem a dodavatelem WebCash s.r.o. ve zdaňovacím období březen 2016 výrazně snižuje fakt, že pan B. byl jednatelem tohoto dodavatele pouze do 21. 8. 2015, nikoliv tedy ve zkoumaném období březen 2016. Nadto dle obsahu tohoto prohlášení mělo docházet k úhradám zboží v hotovosti i převodem na účet, zatímco z předložených daňových dokladů plyne, že se tak dělo pouze převodem. K tomu se odlišuje i podpis na těchto fakturách a předloženém prohlášení. Provedenou výpověď paní B. nelze pokládat za svědeckou výpověď vzhledem k tomu, že byla v dané době jednatelkou žalobce, tudíž její vyjádření je vyjádřením samotného žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 237/2017, a ze dne 19. 10. 2016, č. j. 7 Afs 15/2013-99). Uvedené skutečnosti rozporují žalobcovo přesvědčení o prokázání dodání předmětného zboží od společnosti WebCash s.r.o., daná žalobní námitka je proto nedůvodná.
26. Za důvodnou soud neshledal ani argumentaci žalobce stran porušení zásady volného hodnocení důkazů. Správce daně a následně i žalovaný hodnotili uvedené důkazy podle své úvahy, jednotlivě i ve vzájemné souvislosti v souladu s § 8 odst. 3 daňového řádu. Žalobcem uváděné selektivní hodnocení daných důkazů krajský soud v dané věci nespátlil.
27. Pokud jde o tvrzení o protiprávním připsování odpovědnosti žalobci za jednání svého dodavatele, ani s tímto se soud neztotožnil, neboť pro přiznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty musí daňový subjekt prokázat mimo jiné uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění, z něhož si daný odpočet nárokuje. Nicméně toto uskutečnění

předmětného plnění léčivých prostředků žalobce v dané věci neprokázal, neunesl tak své důkazní břemeno. Za této situace nelze hovořit o připisování odpovědnosti za jednání třetí osoby.

28. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobce o změně názoru správce daně a žalovaného z hlediska uskutečnění tohoto plnění. Na jednání totiž žalobce zdůraznil, že daňové subjekty nejprve rozporovaly existenci samotného plnění, přičemž ve svém vyjádření pak žalovaný toto plnění nerozporoval, ale zpochybnil poskytnutí tohoto plnění společností WebCash s.r.o. Z průběhu daňového řízení je však zřejmé, že již správce daně a následně žalovaný zaujali stejný pohled a zpochybňovali to, že předmětné zdanitelné plnění bylo poskytnuto dodavatelem žalobce WebCash s.r.o. Naopak je ze spisového materiálu patrné, že daňové orgány neměly pochybnosti o existenci tohoto plnění jako celku a nijak nezpochybňovaly jeho další dodání žalobcem svým odběratelům.
29. V neposlední řadě krajský soud nevyhověl žalobci ani z hlediska námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu a porušení § 3 správního řádu a čl. 36 Listiny základních práv a svobod garantujícího spravedlivý proces. Soud takové vady, pro které by napadené rozhodnutí musel zrušit, v daném případě neshledal. Daňovými orgány byl skutkový stav zjištěn zcela dostatečně (rekapitulován byl soudem v bodech 14 a 15 tohoto rozsudku), v důsledku čehož tak nedošlo k porušení zásady zakotvené v § 3 správního řádu, jak namítal žalobce. Pro úplnost soud připomíná, že základní zásady zakotvené ve správním řádu se na daňové řízení nepoužijí, a to vzhledem k vlastní úpravě zásad v daňovém řádu. V této souvislosti tak krajský soud neshledal ani porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

VII. Shrnutí a náklady řízení

30. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného, kterým byl platební výměr potvrzen a odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
31. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. září 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.